Ioana Vişan

Afacerea secolului

Străzile sunt ude în seara asta. Aversele le-au lăsat curate şi goale. Ploaia a ţinut oamenii la adăpost, iar acum s-a făcut prea târziu pentru ca ei să-şi mai părăsească siguranţa caselor. Nu e bine pentru afaceri, dar nu şi pentru a mea. Prefer să nu existe martori.

Trec pe lângă Rick şi pălăria lui mare de cowboy şi îl salut cu o înclinare a capului. Fetele lui stau zgribulite la intrarea de la cafenea, unde aerul răcoros le face să tremure în hainele lor minuscule. Are cele mai bune fete din partea asta a oraşului, curate, sterile şi subţiri, tot ce îşi poate dori un bărbat în putere. Face economii ca să le cumpere un stabiliment. Abia atunci o să îi aducă bani frumoşi. Deocamdată, le ţine să lucreze aici şi şi-a făcut o reputaţie respectabilă pe baza lor. Vin maşini din tot oraşul să le ia în fiecare seară.

— Hei, frumosule! strigă după mine o roşcată înaltă. Întâlnirea mea a fost anulată. Vrei să mergem undeva?

Zâmbesc şi îi fac cu mâna în timp ce mă îndepărtez. Uneori lucrăm împreună. Serviciile oferite de Rick merg bine cu produsul meu şi eu sunt mereu în căutare de contacte noi. Roşcata e doar un bonus. Însă în seara asta lucrez singur. Am o întâlnire importantă pe care nu vreau să o ratez. *Poate mai târziu,* îmi spun amuzat de mutriţa bosumflată pe care o face fata.

Un fulger spintecă cerul, urmat la scurt timp de un tunet venit de la o depărtare de câteva blocuri. Îmi strâng haina mai tare în jurul corpului şi merg mai repede. Există şanse mari să plouă din nou şi nu se ştie niciodată de unde provine apa şi când se nimereşte să fie acidă. Trebuie să fiu pregătit să fug spre un adăpost sigur.

O maşină apare de după colţ şi rulează încet de-a lungul străzii. Pariez că oricine este înăuntru caută ceva. Sau pe cineva. Şansele sunt în favoarea lui Rick. Deşi nici el nu are licenţă, afacerea lui este mai populară şi se face mai pe faţă decât a mea. Iar asta este o maşină a naibii de scumpă. Când ajunge în dreptul meu, se opreşte cu motorul încă mergând şi fereastra fumurie coboară, lăsând să ţâşnească afară un nor de parfum.

Ocupanta maşinii este o femeie sufocată de valuri de mătase şi bijuterii. Arată de parcă s-ar duce la bal. Nu-i nimic rău în asta, în afară de faptul că este enormă. Corpul masiv tronează pe bancheta din spate, ameninţând să invadeze întregul spaţiu vital. Din cauza mărimii este greu de spus ce vârstă are sau dacă a fost cândva frumoasă. Probabil că a fost. Astea sunt cazurile cele mai disperate.

Este o privelişte destul de comună. Statisticile nu mai sunt făcute publice în ultima vreme, dar se spune că obezitatea afectează optzeci de procente din populaţie, iar prin asta înţeleg obezitate în toată regula, nu doar câteva kilograme în plus. Autorităţile dau vina pe moştenirea genetică, o scuză convenabilă, când de fapt e din cauza mâncării pe care ne-o dau. În mod ironic, cu cât are lumea mai mulţi bani şi cumpără lucruri mai bune, cu atât se îngraşă mai mult. Foarte puţini oameni reuşesc să-şi menţină silueta, suta de kilograme a ajuns să fie

considerată decentă. Este lumea în care trăim, iar lucrurile n-au să se schimbe prea curând, deşi unii dintre noi încearcă încă.

Femeia mă priveşte lung, dar nu îndrăzneşte să scoată un cuvânt. Este îngrozită de gândul că ar putea fi prinsă făcându-mi avansuri. Posibilitatea unui refuz o înspăimântă şi mai mult. Timpurile disperate necesită măsuri disperate şi ea cu siguranţă şi le poate permite. Dau discret din cap să-i semnalez că nu sunt interesat. Nu cu asta mă ocup, am alte mijloace de a-mi câştiga existenţa. Sunt tentat să-i spun despre produsul meu, care ar ajuta-o cu problema pe care o are, dar rezist tentaţiei şi las ocazia să treacă. Nu intru în contact direct cu utilizatorii aflaţi la prima încercare. Se obţin preţuri mai bune de la cei care au experimentat beneficiile pe propria piele.

Ridică jignită bărbia şi îi face semn şoferului să pornească. Fereastra se închide la fel de silenţios cum s-a deschis. O să aibă mai mult noroc cu Rick. El are mereu câţiva bărbaţi arătoşi în spatele cafenelei, pe care nu-i deranjează să-şi ofere serviciile populaţiei de sex feminin şi, ocazional, masculin indiferent de greutate.

Un alt tunet şi un val de aer încărcat de electricitate îmi amintesc de întâlnirea la care trebuie să ajung aşa că o pornesc din loc. Clientul mă aşteaptă, dar nu mai este mult de mers. De obicei încerc să nu întârzii la întâlniri, oamenii apreciază seriozitatea indiferent de tipul de afacere. Iar afacerea mea este serioasă. Am clienţi din toate cercurile sociale. Trebuie să le hrănim viciile, căci, dacă nu o facem noi, vor avea grijă alţii.

Cum altfel să arate bine în societate? Aveţi o problemă de imagine precum doamna din maşină? Suntem aici să vă ajutăm. *Încercaţi SL, vă va schimba viaţa. SL. Slăbiţi Liniştiţi. Scădeţi Lipidele. Satisfacţie Lejeră.* Nu contează cum i se spune. E doar SL, fără vreun alt înţeles ascuns, asta pentru că n-am fost teribil de inspiraţi atunci când i-am căutat o denumire.

La colţul străzii, îl zăresc pe Laforge, negrul mic cu nasul spart şi pantofi plini de noroi. Se uită urât la mine, în timp ce eu îl ignor politicos. El reprezintă competiţia. Vinde un produs asemănător, mai ieftin, dar şi cu mai multe efecte secundare. Desigur, niciunul dintre ele nu a fost aprobat de Ministerul Sănătăţii. Sunt doar proiecte în stadiul experimental, de aceea banii sunt atât de buni.

Mă întreb dacă doar mi se pare mie sau zâmbeşte răutăcios, când traversez strada ca să intru pe alee. Trebuie să încetez să mai fiu atât de paranoic. Nu face bine la nervi. Fiecare al doilea stâlp de iluminat are becul scos, din care cauză este mai întuneric decât pe strada de unde am venit. Sunt nevoit să număr intrările din stânga pentru a fi sigur că o nimeresc pe cea corectă. Numărul 14 nu poate fi departe.

Înainte de a ajunge la destinaţie, se stinge lumina.

* * *

Nu lumina s-a stins, realizez dintr-o dată, ci propria conştiinţă, probabil mulţumită unei bâte sau unui alt obiect contondent, dacă e să mă iau după durerea care îmi pulsează la baza

craniului. Gem şi nu o fac din cauza durerii. Când am încercat să deschid ochii, am văzut o bucăţică din covor. Modelul oriental cu reflexii aurii îmi este oarecum familiar. Am mai fost aici.

Se pare că am ajuns la numărul 14 până la urmă, ceea ce înseamnă că nu a fost un atac la întâmplare. Timpurile s-ar putea s-o fi luat razna, dar încă nu am auzit de un criminal care să-şi livreze victima la destinaţie. Nu am fost salvat nici de clientul meu, pentru că acesta nu s-ar fi obosit să o facă doar ca să mă arunce pe podea ca pe un sac de cartofi. Covorul este supărător de aproape de nasul meu, îl simt aspru pe obraz. Concluzia finală? Clientul este supărat.

Gem din nou şi de data asta o pereche de mâini puternice mă apucă şi mă trage în sus. Nu găsesc forţa necesară să mă ţin pe picioare, prin urmare sunt lăsat să cad fără niciun ceremonial pe un scaun. Capul mi se bălăngăne în toate părţile. Nu trebuie să mă prefac că sunt ameţit, chiar sunt, dar reuşesc să-i arunc o privire adversarului şi să evaluez situaţia. Sunt patru tipi vânjoşi, cu maxilare puternice şi alură de mercenari. Unul păzeşte uşa, unul stă la fereastră, iar ceilalţi doi se ocupă de mine. Nu văd niciun client. Sunt terminat.

— Şefu'? S-a trezit, anunţă gorila înarmată până-n dinţi de lângă mine şi cea din spate îşi intensifică strânsoarea în jurul meu într-o ameninţare mută.

Ştiu, ştiu, nu trebuie să opun niciun fel de rezistenţă. Nu sunt prost, ştiu cum merg lucrurile de genul ăsta.

Un foşnet înfundat este urmat de o matahală care se strecoară pe sub arcadă ca să intre în încăpere. E mai mare ca bătăuşii săi, atât în înălţime cât şi în lăţime. Partea proastă, când vine vorba de kilograme în plus, este că oamenii nu devin doar mai graşi, îi face şi mai puternici. N-aş putea să-i fac faţă nici dacă am fi singuri, nu după halul în care am fost bătut. Oftez resemnat şi aştept desfăşurarea lucrurilor. Nu pare a fi consumator, lipsesc semnele caracteristice, aşa că nu înţeleg de ce este supărat. Sunt sigur că o să-mi spună în curând.

— Eşti Hauser?

Aş putea să neg, însă n-a prea sunat a întrebare, pare mai mult o afirmaţie. Ştie cine sunt, altfel n-ar fi mers atât de departe cu răpirea. Cine este el este irelevant în momentul de faţă. Totuşi îmi amintesc vag că i-am văzut mutra buhăită de câteva ori la emisiunile de ştiri. E un mahăr care a făcut recent o fuziune larg mediatizată. E putred de bogat şi nu-i pasă de lege sau etică. Nici că se putea mai bine.

— Da.

— Tu vinzi porcăria asta?

Încă o întrebare retorică. Punga transparentă, plină cu o doză pe trei luni de caşete violacee pe care o ţine în mână, a fost la mine în buzunar până în urmă cu câteva minute.

— Da.

Cum nu e de la poliţie, nu mă feresc să recunosc. M-aş simţi mai în siguranţă dacă ar fi un reprezentant al legii.

Ţine punga în aer şi se uită încruntat la pastile, apoi o aruncă pe o masă din apropiere. Aceeaşi privire dezgustată îmi este acordată mie o clipă mai târziu. Chiar atunci îmi trece prin minte numele lui: Maynard. Amintirea nu mă face să mă simt mai bine.

— I-ai vândut chestia asta nepoatei mele, mă acuză.

Trebuie să am grijă ce răspund. Distribuirea în general şi aprovizionarea unei persoane în particular sunt două lucruri complet diferite. Aici intervine duşmănia.

— Nu ştiu cine este nepoata dumneavoastră.

Maynard duce mâna la buzunar şi îmi vâră sub nas o fotografie lucioasă.

— O cunoşti?

Femeia din imagine este tânără şi frumoasă, având o înfăţişare sănătoasă. Acest lucru mă face să cred că fotografia este veche. Nu am avea această conversaţie dacă ar arăta la fel şi în clipa de faţă.

— Nu.

Nu mint. Am o gamă largă de clienţi şi, pe lângă aceştia, multe alte persoane se servesc de produsul meu fără ca eu să ajung să îi întâlnesc vreodată. E în ordine atâta timp cât banii curg şi îmi umplu buzunarele. Tot nu înţeleg care-i treaba cu fata.

— E pierderea ta atunci, spune fără să pară îngrijorat. Poate o recunoşti acum.

Îmi arată o altă fotografie, făcându-mă să mă cutremur. Am ştiut întotdeauna că efectele secundare provocate de consumul pe termen lung sunt drastice şi am mereu grijă să îmi avertizez clienţii, dar asta este ceva extrem. Fata la care mă uit şi-a pierdut jumătate din masa corporală. Este doar piele şi os, ridată ca o babă numai bună de speriat copiii. Ceva însă nu este în regulă, ochii sunt neschimbaţi, iar asta îmi spune că nu a trecut suficient de mult timp pentru a obţine un asemenea rezultat.

— Ce s-a întâmplat?

— Tu să-mi spui ce s-a întâmplat, se răsteşte Maynard. Am fost plecat din oraş şase luni şi asta am găsit la întoarcere. Aruncă fotografia pe masă lângă pastile.

Mă întreb şi eu ce s-a putut întâmpla. Vreo reacţie adversă neobişnuită, o combinaţie cu un alt medicament, o alergie, ghinion? Ceva îmi spune că nici unul dintre aceste răspunsuri nu l-ar mulţumi.

— Cât de… gravă era situaţia ei? întreb cu delicateţe.

— Nu era supraponderală, dacă la asta te referi.

— Atunci de ce urma tratamentul? Nu are nici un sens.

— Ca măsură de prevedere?

Nu mai pare atât de sigur, probabil că nu ştie. Deci nu dependenţă ci supradoză.

— Bine, dar e o prostie…

— Să nu-ndrăzneşti să o faci pe domnişoara Denise proastă! Bătăuşul din spatele meu îşi aminteşte de ce se află aici şi îmi trage una zdravănă peste cap.

— Au! Mă simt ca şi cum şira spinării tocmai mi-a sfredelit o gaură în cutia craniană.

— De ce e o prostie? vrea să ştie şeful.

Se pare că nu a auzit de SL. Ajunge să te uiţi la el ca să constaţi asta.

— Pentru că, îmi frec capul şi mă uit urât la gardianul care îmi sechestrează din nou braţul, necesită un strat serios de grăsime ca să funcţioneze, altfel atacă muşchii.

De ce le este atât de greu oamenilor să înţeleagă? Chiar mai mult, de ce le este atât de greu să urmeze recomandările? Doar nu le arunc din mers pastilele şi fug cu banii. Le dau instrucţiuni complete cum să le folosească, tabele şi grafice în funcţie de greutate, vârstă şi rutină zilnică. Fac mai mult pentru ei decât doctorul şi dieteticianul la un loc. Asta este o afacere serioasă şi o tratăm ca atare. Cât timp compoziţia hranei rămâne neschimbată, n-o să avem probleme dacă sunt urmate instrucţiunile. Altfel, lumea o să se umple de o mulţime de copii ale Denisei, şi bărbaţi şi femei. Dar nu ne facem griji, guvernul se ţine bine, iar politica de aprovizionare n-are şanse să se schimbe în viitorul apropiat.

— Ce-o să se întâmplă în continuare? Cum o vindecăm?

— Nu se poate, ridic din umeri, a mers prea departe. În mod normal, SL-ul ţine metabolismul sub control, dar după cum se vede al ei a luat-o complet razna, dau din cap cu tristeţe. Îmi pare rău pentru ea, nimeni nu poate face nimic din câte ştiu eu.

Maynard cade pe gânduri, pare să cântărească situaţia. Nu este un om obişnuit să primească un refuz. Mă îngrijorează puţin. De fapt mă îngrijorează puţin mai mult.

— Vreau să vorbesc cu inventatorul SL-ului.

Este cererea de care m-am temut tot timpul. În niciun caz nu am să îl duc la Sal. Nu e vina lui că într-o noapte, la beţie, am descoperit în laborator ceva ce avea să ne schimbe vieţile pentru totdeauna. L-am comercializat împreună, Sal ocupându-se de producţie în timp ce eu supravegheam distribuţia. Ce pot să spun, mă înţeleg bine cu oamenii şi îmi place să ies mai des. Dar i-am dat numele lui. Salvatore Lavignieri. SL.

— Nu.

Ăsta e un subiect asupra căruia n-am să mă răzgândesc. M-am obişnuit demult cu ideea că aşa ceva ar putea să se întâmple la un moment dat. Când am văzut covorul în seara asta, gândul că ar putea fi ultima zi a carierei mele de furnizor, ca şi a vieţii mele pe suprafaţa acestui pământ mi-a trecut prin cap, dar n-am să-l trădez pe Sal. Va găsi pe altcineva să vândă SL-ul şi va moşteni toate bunurile mele, inclusiv notiţele de laborator. Se va descurca bine singur. Îi datorez măcar atât, după ce l-am atras în această aventură nebunească.

— Nu-mi pasă de afacerea ta, tot ce vreau e un tratament.

— Nu există tratament, spun cu încăpăţânare. Ştiu bine ce vorbesc, doar eu l-am creat.

Tresar, când strânsoarea de pe braţele mele se intensifică. Mercenarul trebuie să fie bine plătit, e foarte bun la ceea ce face. Mă consolez cu gândul că ăsta este doar începutul. O să fie o noapte lungă. Sau, dacă am noroc, scurtă.

— Plătesc ca să se găsească unul.

Pentru oamenii ăştia totul se reduce la bani. E bine, înseamnă că ne putem înţelege. Din nefericire, nu am nimic să-i vând de data asta.

— Ar fi o pierdere de bani, gâfâi din cauza strânsorii, şi timp. Este nevoie de experimente, teste, încercări… Îmi pare rău, dar nu a mai rămas suficient timp. Sunt sincer, aş ajuta-o pe fată în schimbul unei sume adecvate, dar subiectul experimentului nu va rezista atât de mult. Ar fi pusă să treacă prin iad degeaba. Nu se merită.

Ultima parte ar fi trebuit să fie silenţioasă. Gorila de lângă mine îmi aruncă o privire ucigaşă. Ştiu, mi-am învăţat lecţia. N-ar trebui să o vorbesc de rău pe domnişoara Denise, dar înainte de a apuca să-mi cer scuze, cizma lui intră în contact cu genunchiul meu. Gem şi înjur cu foc, când mi se sfărâmă rotula. În viaţa mea n-am să mai particip la vreun maraton.

— Îmi pare rău că gândeşti astfel.

Vocea rece şi calculată face să mi se ridice părul de pe ceafă. Mă pregătesc pentru ce-i mai rău. La semnalul lui, acelaşi tip se deplasează până la bar, ca să ia un pahar greu de cristal. Se opreşte lângă masă şi începe să zdrobească metodic pastilele cu el. E mult mai rău decât am crezut.

— Ia să vedem dacă nu-ţi putem da un motiv să te răzgândeşti…

Paharul este umplut cu apă peste care se toarnă pudra violet. Lichidul este amestecat îndelung, în mod sadic. Ochii îmi stau lipiţi de mâna care aduce băutura ucigaşă. Încep să transpir.

Doi oameni mă ţin imobilizat pe scaun. Unul mi-a răsucit braţele la spate, iar celălalt îmi blochează genunchii. Mă zbat din instinct, deşi raţiunea îmi spune că n-are niciun rost. Aşa e. Panica mă îngheaţă.

Cineva mă apucă de nas şi strânge tare. Încerc să-mi ţin respiraţia cât pot de mult. Aud sângele cum îmi pulsează gălăgios în urechi. Ochi sunt gata să-mi iasă din cap. Pierd rapid războiul cu mine însumi şi gura mi se deschide avidă după aer. Lichidul cu gust de struguri mi se scurge lipicios pe gât. Urlu îngrozit.

* * *

Registrul contabil pare că nu se mai termină, deşi îl studiez de câteva ore bune. Îl împing la o parte şi mă frec iritat la ochi. Viaţa era mult mai distractivă înainte de a deveni un om de afaceri respectabil. Nu trebuia să-mi bat capul cu taxe, publicitate şi bursă de valori. Nu-mi păsa decât de profit. Din păcate, vremurile alea sunt de domeniul trecutului.

Uşa se deschide chiar când începe să mi se facă milă de mine după o zi lungă petrecută la serviciu. Ea intră zâmbind şi străbate biroul valsând în direcţia mea. Rareori pierde timpul cu bătutul la uşă.

— Denise, îi rostesc numele pe un ton scăzut, incapabil să-mi reţin un zâmbet.

Părul ei mătăsos mă mângâie pe obraz, când se apleacă să mă sărute.

— Eşti gata de plecare, dragul meu? mă întreabă, în timp ce mâna i se odihneşte afectuos pe umărul meu. Unchiul Murray ne aşteaptă la cină, îmi spune de parcă aş fi putut uita.

Îl urăsc pe unchiul ei cu toată fiinţa mea, sau cea mai rămas din ea, dar nu se scapă aşa de uşor de un partener de afaceri influent. Asta este el acum. Sal îl place, de fapt îi plac facilităţile scumpe pe care ni le-a furnizat. Îmi doresc ca el să fi murit sau măcar să fi rămas infirm. Aşa ca mine.

— Nu face faţa asta lungă, dragule. E doar o cină, râde senzual.

— Nu e niciodată vorba doar de cină cu unchiul tău, mormăi şi mă încrunt la catastiful lăsat de contabil.

După cum îl ştiu eu, este o altă recepţie cu mai multe duzini de invitaţi pe care îi ştiu doar din auzite şi n-am niciun chef să-i întâlnesc. În ultimele luni, în ciuda celor mai bune intenţii, am ajuns să-l cunosc destul de bine pe Maynard.

Denise îşi lipeşte delicat buzele de obrazul meu şi murmură cuvintele magice:

— E bine pentru afaceri.

Pot să mă vait cât vreau, dar trebuie să admit că are dreptate. Cu toate că o să fie teribil de plictisitor, ca toate petrecerile lui Maynard de altfel, vor fi multe persoane importante care ne pot ajuta, de la simpli investitori până la cei care ne pot sprijini ca să ni se aprobe mai repede tehnologia.

Învins, împing scaunul înapoi şi mă ridic. În timp ce Denise se îndepărtează cu mersul ei dansat, înconjor biroul încercând să-mi ascund şchiopătatul. Genunchiul s-a vindecat, dar încă mă mai supără când vremea e pe cale să se schimbe. O să plouă la noapte. Mă înfior la amintirea unei alte nopţi nu de mult trecute. Îngrozitoare noapte.

Din fericire pentru mine, atenţia îmi este distrasă de rochia Denisei. Mintea îmi stă în cumpănă derutată de contradicţia dintre ceea ce văd ochii şi ce simt degetele. Apoi inhibitorul acţionează din nou şi pot să o îmbrăţişez fără să mai sesizez diferenţa. Desigur că sunt conştient de ea, o simt în fiecare noapte în pat, dar există alte avantaje şi cine sunt eu să mă plâng, doar suntem în aceeaşi oală.

Are faţa îmbujorată, când mi se desprinde din braţe şi se grăbeşte spre uşă.

— Vino, o să întârziem!

Mă întind după jachetă, încă admirându-i formele, şi pentru o clipă imaginea tremură permiţându-mi să-i zăresc omoplaţii ieşind în afară din spatele scheletic. Aberaţia vizuală durează doar o fracţiune de secundă înainte ca lucrurile să revină la normal.

Sistemul este departe de a fi perfect şi încă mai dă erori. Nu e uşor de determinat concentraţia exactă care produce reacţia dorită în creier, făcându-l să funcţioneze în acelaşi timp ca emiţător şi receptor, dar lucrăm să îmbunătăţim procedura în fiecare zi. Proiecţia imaginilor este cea mai mare inovaţie după descoperirea roţii şi noi am inventat-o. Este extraordinar ce se poate obţine cu puţină insistenţă şi un instinct de supravieţuire sănătos. În câţiva ani, vom fi cea mai arătoasă specie din galaxie.

SL nu mai este, este timpul pentru noul L. Asta este calea de urmat, cu sau fără efecte secundare. Le combatem pe cele care putem, le diminuăm şi ascundem pe celelalte, şi îi avertizăm pe oameni ce se poate întâmpla. Noroc că rareori se obosesc să citească înscrisurile cu litere mici.

Cu un zâmbet plin de promisiuni, Denise îmi face semn din uşă să mă grăbesc. Îmi îndrept nodul la cravată, iau o înfăţişare serioasă de om de afaceri şi o urmez fluierând. La urma urmei, niciunul din noi n-o să trăiască la infinit, nu-i aşa?